

DOSJE GOLOB: Poznaš novinar, svoj dolg?

6. del

Ne glede na to, da zlasti tisk ni namenjen sebi, niti mu pri nas ne gre pripisovati docela samostojne vloge, še posebej spričo njegovih razmerij do političnih sil, je vendarle nezanemarljiv pripomoček pri ustvarjanju, oblikovanju, vzdrževanju ter razvijanju potrebnega protikriminalnega mnenja.

(J. Pečar: Neformalno nadzorstvo)

Namen zapisa je ljudem pokazati, kdo v resnici je Franc Kangler.

Mediji so se na kazenske ovadbe in sodne postopke toper Franca Kanglerja odzvali različno. O hišnih preiskavah so zaradi obsega takrat največje kriminalistične akcije v Sloveniji poročali domala vsi, pri tem pa so nekateri samo povzemali skopa policijska obvestila, drugi pa so si prizadevali očitane nezakovitosti vendarle predstaviti bolj natančno. Zlasti lokalni mediji so spremljali začetek sodnih preiskav, od koder so zelo natančno poročali o očitkih tožilstva in argumentih obrambe.

Kangler je imel zaradi svoje prepoznavnosti in vpliva, ki ga ima na urednike medijskih hiš in posamezne novinarje, okoli sebe vedno zadostno število poročevalcev, ki so povzemali vsebine zgodb iz obtožnic, predvsem pa so z zanimanjem prisluhnili njegovim interpretacijam dogodkov. Franc Kangler je za promocijo in samohvalo, za komentiranje sodnih postopkov, izražanja gneva nad delom policije in tožilstva in obtoževanje političnih nasprotnikov, dobival ogromno medijskega prostora. Večina novinarjev je pri tem samo povzemala, kar je povedal, ne da bi poročilo ali prispevek poskušali ovrednotiti in uravnovežiti z izjavami nasprotne strani. Le redko so novinarji v prispevkih podvomili v Kanglerjeve besede, analiz Kanglerjevih spornih poslov v smislu raziskovalnega novinarstva pa skorajda ni bilo. S spremljanjem novinarskega poročanja se je zato ob neprestanem ponavljanju Kanglerjevih teorij zarote, v javnosti ustvarilo prepričane, da ima Kangler nemara prav in da se mu je morda res zgodila krivica.